

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ

www.philosophical-research.org

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α. ΠΙΕΡΡΗΣ

ΚΥΚΛΟΣ Α΄

ΠΕΡΙΟΔΟΣ 2016 – 2017

*ΜΗ ΕΙΩΘΥΙΕΣ
ΕΠΙΚΑΙΡΙΚΕΣ ΕΥΧΕΣ*

Μεγάλη Παρασκευή 2017

Απόστολος Λ. Πιερρής

**ΔΩΡΙΚΟΙ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ
ΚΑΙ ΕΥΧΕΣ
ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΕΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ**

(Προλεγόμενα στα Έρχόμενα και Εσόμενα)

*... νέοισι δὲ πάντ' ἐπέοικεν,
ὄφρ' ἐρατῆς ἡβῆς ἀγλαὸν ἄνθος ἔχη*

Τυρταῖος, Fr. 7.27-8 Prato

*ἔν ἀνδρῶν, ἔν θεῶν γένος· ἐκ μιᾶς δὲ πνέομεν
ματρὸς ἀμφότεροι· διείργει δὲ πᾶσα κεκριμένα
δύναμις, ὡς τὸ μὲν οὐδέν, ὁ δὲ χάλκεος ἀσφαλὲς αἰεὶ ἔδος
μένει οὐρανός. ἀλλὰ τι προσφέρομεν ἔμπαν ἢ μέγαν
νόον ἤτοι φύσιν ἀθανάτοις,
καίπερ ἐφαμερίαν οὐκ εἰδότες οὐδὲ μετὰ νύκτας
ἄμμε Πότμος
ἄντιν' ἔγραψε δραμεῖν ποτὶ στάθμαν.*

Πίνδαρος, Νεμεονικάι VI, 1-8
(Ἀλκιμίδα Αἰγινήτη Παιδί Παλαιστῆ)

Υπάρχουν δύο ζωές και δύο θάνατοι. Δύο γένη και των δύο.
 Στο ένα γένος, ζωή και θάνατος φαυτάζουν αντιφατικά, αλλά είναι δύο Ιανές
 όψεις του ίδιου πράγματος – ο ίδιος δρόμος σε αντίθετη φορά.
 Στο άλλο, είναι αυτό που φαίνονται, η απόλυτη αντίθεση μεταξύ καλώς έχειν
 και κακώς έχειν, **ευ ίστασθαι και αισχρώς κείσθαι**, είναι και μη είναι.

☆☆☆

Η ζωή στον χρόνο είναι κίβδηλη.

Δαπανάται ανιώμενη στην συνεχή μέριμνα για την συνέχεια της ύπαρξης και
 στην αγωνία του θανάτου.

Κυλινδείται μεταξύ ανησυχίας για την ίδια και ανίας από αυτήν, μεταξύ
 ενοχλημένης βαρεμάρας και του τρόμου του τέρματος. Κάθε χαρά, ηδονή
 ακόμη, είναι σπασμωδικές από το κενό που επεισρέει σε κάθε γέμισμα της
 υπαρξιακής μας δεξαμενής αδειάζοντάς την αυτοστιγμή, από το επιγιγνώμενο
 μηδέν σε κάθε πλήρωση της ουσίας του είναι μας, από το βαθύ αίσθημα του
 ανικανοποίητου σε κάθε ικανοποίησή μας. Η σπασμωδικότητα σπάει φορές τα
 δεσμά της περιοριζόμενης ταραχής και γίνεται κρυπτόμενος πανικός.

Το βίωμα του κενού από στιγμή σε στιγμή του διαρκώς ανά-στατου ρέοντος
 χρόνου και από το παρόν στο μέλλον (τίποτα ποτέ δεν αποκομίζουμε θετικό
 από την διαδοχή του παρελθόντος σε κάθε παρόν) είναι ταυτόσημο προς το
 βίωμα του απόλυτου μηδενός σε κάποιο παρόν του μέλλοντος.

Γιατί η βιωματική εμπειρία της ύπαρξης μας στον χρόνο ορίζεται από την
 συναίσθηση του «τώρα». Η ανθρώπινη ύπαρξη στον χρόνο ταυτίζεται με την
 βίωση του «νυν». Και το Νυν είναι το αυτό κατ' ουσίαν τώρα που ζούμε, κάθε
 στιγμή παρόντος, και τότε που πεθαίνουμε, στο τερματικό, ανυπόφορο παρόν.

Είμαστε αγκιστρωμένοι στο παρόν του χρόνου για να διαρκέσουμε στον χρόνο με την ταυτότητα του «νυν», και απωθούμε στην λήθη ότι το παρόν είναι ακριβώς το πανούργιο δόλωμα του Χ(Κ)ρόνου για να καταστειεί τα παιδιά του. Προσκολλώμενοι στο παρόν χάνουμε τον εαυτό μας. Υπουλότερη απάτη είναι αν το παρόν είναι κάποιο αόριστο εσχατολογικό μέλλον.

Με την ομοούσια μέριμνα και αγωνία, με την υπαρξιακή ανησυχία και οντολογική ταραχή, βιώνουμε σε κάθε παρόν το απόν, σε κάθε στιγμή ζωής την στιγμή του θανάτου, σε κάθε νυν ύπαρξης άπειρα νυν ανυπαρξίας.

Και ενώ μέριμνα οικιακή και οικονομική (ανήσυχος φροντίδα για την ζωή) και αγωνία για τα άγνωστα εντεύθεν και εκείθεν του νήματος (παγωμένος τρόμος ενώπιον του θανάτου) είναι οντολογικά το αυτό πράγμα και υπαρξιακά το ίδιο βίωμα, να που η πρώτη ανακουφίζει από την δεύτερη το ψυχικό φάντασμα στην νόθο ύπαρξη του ανθρώπου, όταν μεριμνώντας μοιάζει να μπορεί να ξεχνάει την χνουδωτή φρίκη του μηδενός. Τέτοια είναι η πλεκτάνη στην παγίδα του Χρόνου, στην μαύρη οπή της πραγματικότητας, που έχει στηθεί για την κίβδηλη ύπαρξη. Αντίθετα η υπαρξιακή αυθεντικότητα βασανίζει σαν χρυσό την συνείδηση για να την ανακαθάρει.

Η ζωή στον χρόνο είναι ο θάνατος στον χρόνο.

Ο θάνατος δεν έρχεται στο μέλλον: είναι ήδη στο παρόν της έγχρονης ανθρώπινης ύπαρξης.

Μεριμνούμε υπέρ της ζωής για να αποφύγουμε τον θάνατο και η μέριμνα αποφυγής είναι έργο θανάτου στον Λαβύρινθο του Μινώταυρου, στα ευράεντα ανάκτορα του Άδη, τά στυγέουσι θεοί Ολύμπια δώματα έχοντες. Αγωνιούμε για τον θάνατο, όχι ως μέλλοντα, αλλά ως παρόντα, ως το μη είναι στα σωθικά του χρονικού είναι.

Ζωή και Θάνατος στον Χρόνο είναι ένα και το αυτό οντολογικά και υπαρξιακά.

Η γενετήσια πράξη είναι βίαιος της ζωής από τον θάνατο. (Η στυγερή μίξις του Πάρμενιδη). Την Κόρη, ορεγόμενη τον δολερό θαυμαστό κοσμικό αυθό, τον εκατοκέφαλο τρισευδιαστό νάρκισσο ακαταμάχητης έλξης, ξεπαρθευεί

ο Άδης στα Μεγάλα Μυστήρια της Χθονιότητας. Τα Αφροδίσια της γένεσης είναι η οδός προς την Περσεφόνη:

αὐτὰρ ὑπ' αὐτὴν ἔστιν ἀταρπιτὸς ὀκρυόεσσα,
κοίλη, πηλώδης· ἢ δ' ἠγήσασθαι ἀρίστη
ἄλσος ἔς ἡμερόεν πολυτιμήτου Αφροδίτης.

Η έλευση στο φως και η απέλευση στο σκότος είναι πάλι η ίδια οδός, απλά ορώμενη εξ αντιθέτου, στην τάξη του χρόνου κατά τον Νόμο της Περιοδικότητας. Βγαίνουμε από την ερεβώδη κοσμική μήτρα γεννώμενοι και εισερχόμαστε σε αυτήν θνήσκοντες, από και εις το ζοφερό Άντρο του Πάντος, όπου

... Σήψιες ἔργα τε ρευστά
Ἄτης ἂν λειμῶνα κατὰ σκότος ἠλάσκουσιν.

Η δε πράξη αυτή δημιουργίας και καταστροφής επαναλαμβάνεται συμπτωτικά κάθε στιγμή της έγχρονης ύπαρξής μας.

Γένεση και όλεθρος, πλήθουσα ζωή και παντοδύναμος θάνατος, ο αυτός Διόνυσος και Άδης, η αυτή Αφροδίτη και Περσεφόνη – ιδού τα Λακωνικά ανάγλυφα των ίδιων Μεγάλων Θεών του πάνω και κάτω κόσμου.

Ο Ιερός Γάμος είναι Τελετή Θανάτου.

☆☆☆

Αλλά πέραν και υπεράνω του Χρόνου, υπέρ πάσα διεργασία του Γίγνεσθαι, επέκεινα των σχέσεων αλληλοεξάρτησης των Μερικών πραγμάτων και της Σχετικότητάς τους, υφίσταται άχρονη η Αιωνιότητα, αυταίτιον το Είναι, άσχετο το Απόλυτο.

Η αληθινή ζωή βιώνει εδώ και τώρα την Αιωνιότητα, υπάρχει στο Απόλυτο Είναι ως όψη και φανέρωσή του.

Φρικτός δε αποτρόπαιος και ανεξιλέωτος θάνατος είναι η οντολογική και υπαρξιακή απόπτωση από την Αιωνιότητα στον Χρόνο.

Το Είναι φαίνεται στο Γίγνεσθαι. Η ίδια δύναμη που το εγείρει και το στήνει πάνω στο Μηδέν, αυτή το κάνει να επι-δεικνύεται από-καλυπτόμενο. Το Είναι οργά να φαυεί, σπεύδει να προβληθεί στο Φαίνεσθαι. Είναι χωρίς φαίνεσθαι δεν είναι.

*Το Απόλυτο σχετικοποιείται ανατεμνόμενο εις διάφορες όψεις του, διαμεριζόμενο εις μέλη της ολοκληρίας του, κατανεμόμενο εις συναποτελεστικά στοιχεία της αρμονίας του. **Αυτοδιαρθρώνεται σε δομημένη πολλαπλότητα. Και έτσι παράγεται το Σχετικό από την ορμή του Απόλυτου να θαυμάσει τον εαυτό του ως Μορφή.** Γιατί στην Μορφή διακρίνονται αρθρώσεις και μέλη, διαχωρίζονται μέρη και τμήματα, διαφοροποιούνται διαστάσεις και παράμετροι. Σχετικό είναι αυτό που υπάρχει σε σχέση με άλλα – σχέση εξάρτησης, επιρροής, επίδρασης, αιτιότητας, συνάρτησης. Και μόνη συνδιάταξη είναι αυτή των απ-όψεων και παραγόντων που προκύπτουν από την αυτοδόμηση του Απόλυτου εις Μορφή Κάλλους.*

Η Αιωνιότητα κινούμενη κατά την αυτοδιαμόρφωσή της γίνεται Χρόνος. Ο Χρόνος υψίσταται στην Αιωνιότητα – δεν είναι αυθυπόστατος, γιατί αν ήταν δεν θα υπήρχε μόνον στο παρόν.

*Το Φαίνεσθαι της Επι-φάνειας του Είναι,
η Μερικότητα της Από-κάλυψης του Απόλυτου,
η Παρ-ουσία στο Παρόν της Αιωνιότητας,
συν-ίστανται στο Κάλλος.*

Πρώτον, το Κάλλος του «Κόσμου» των φαινομένων στην ολότητά τους ως οργανικών μελών της Αρμονίας του παντός, κατά την κοσμική τάξη, κάθε στιγμή και στην περιοδικότητα της διάρκειας.

Και δεύτερον, το κάλλος συγκεκριμένων φαινομένων προνομιακών καταστάσεων – φανερώσεων, όψεων, στιγμών – που αποτελούν τις κατ' εξοχήν θεο-φάνειες συνιστώντας τους οντολογικούς, υπαρξιακούς, νοηματολογικούς, σωτηριολογικούς, άξονες της πραγματικότητας.

Κάλλος είναι η αισθητή μορφή της τελειότητας.

Κάλλος είναι η προνομιακή τροπικότητα της ύπαρξης.

Τέλειο είναι αυτό που δεν του λείπει τίποτα από τις δομές που συνιστούν την ουσία του στην άκρα ανάπτυξή τους. Τέλειο είναι αυτό που έχει πραγματώσει στην ευτελέχειά του το «τι ην είναι» του. Κάθε δυνατότητα της φύσης του έχει αχθεί στην ολοσχερή ενεργοποίησή της. Το τέλειο ον αποτελεί μικρογραφία του Απόλυτου Είναι: δεν εξαρτάται από κάτι άλλο για να συμπληρωθεί ώστε να υπάρξει στην πληρότητα της ουσίας του. Το Τέλειο είναι θεμελιωδώς αυθυπόστατο: γι αυτό Αιώνιο.

Η Αιωνιότητα φαίνεται μέσα στον Χρόνο ως Κάλλος. Η Επι-φάνειά της είναι η Μορφή του Κάλλους.

Το Κάλλος είναι η Οδός προς την Αιωνιότητα και η Αλήθεια της Αιωνιότητας και η Ζωή εν Αιωνιότητα.

Λαβύρινθος απάτης γίνεται ο Χρόνος αν το ον εκτραπεί από την ταυτότητα της ουσίας του. Και ο Λαβύρινθος εξαιτάται γιατί δεν έχει Μορφή. Και η αμορφία είναι αισχρή – απάγει από την αιωνιότητα.

Η πραγματικότητα είναι «κόσμος», όνομα και πράγμα. Η αλήθεια συνεπώς είναι όμορφη γιατί λέγει την κοσμική τάξη. Νοούμε το ον ταυτιζόμενοι προς αυτό κατά το αισθητό και νοητό του, μορφή προς μορφή. Η σκέψη μας είναι όμορφη όταν αληθεύει, και γαληνεύει ο νους μας, γιατί η ουσία του όντος φαίνεται καλύτερα στην τελειότητά του, στο πεπρωμένο γι αυτό κάλλος του. Και το πνεύμα μας το γνωρίζει το ον διαρθρούμενο κατά την μορφή του γνωριζόμενου – ακριβώς όπως στην αίσθηση. Άσχημο είναι το ψεύδος. Διότι αποτυγχάνουν της μορφής του όντος είναι άμορφο.

Ως δια την ζωή του κάλλους στην αιωνιότητα, πως θα μπορούσε η αμορφία να μην είναι αναγκαία μια αποτυχία στο χρόνο, και αυτή κατά συμβεβηκός; Η ατέλεια δεν έχει την δύναμη όχι να εξαιωνισθεί, αλλά ούτε καν να υπάρξει στον χρόνο χωρίς να παρασιτίσει στην όμορφη κοσμική τάξη και σε μορφές επιτυχίας της. Η ατέλεια παρυφίσταται στην τελειότητα, δεν υφίσταται αυτοτελώς.

Θάνατος πραγματικός είναι η Ασχήμια – αισθητή και πνευματική, στην σκέψη και στην πράξη, στο σώμα και στον νου, στην ψυχή και στην συμπεριφορά, στα έργα και στις φρένες. Αλλά η Σπάρτη γυώριζε γιατί επικέντρωνε και εξαντλούσε την αυξητική ενέργεια των νεαρών βλαστών της από 7 ετών σε γυμναστική και χορό και παιχνίδια – σκληρά και επικίνδυνα πολλές φορές, αλλά παιχνίδια, «σοβαρές παιδιές».

Οντολογική και υπαρξιακή επιτομή του Κάλλους ως επι-φάνειας του Είναι στο Φαίνεσθαι, ως από-κάλυψης του Απόλυτου στο μερικό-σχετικό, ως αστραπής και δοξοστεφάνου της Αιωνιότητας στον Χρόνο, είναι για την Δωρική ουσία του Ελληνισμού το υπερτελεατικό κάλλος της γυμνής σωματικής μορφής.

☆☆☆

Ζούμε στην ομορφιά και πεθαίνουμε στην αισχρότητα.

[Συχνά η ιστορία μιας σημαντικής λέξης δείχνει υπερβατικά πολιτισμικά μεγέθη. Το αισχρό (δυσαρμόνιο άκουσμα) από (αισθητική) ασχήμια έγινε (ηθική) ποταπότητα. Κοινό αμφοτέρων των εννοιών είναι η μηδαμινότητα, το τιποτ-ένιο].

Μόνο αυτή η ζωή (εν κάλλει τελειότητας) και αυτός ο θάνατος (στην ασχήμια του ατελούς και ατέλεστου) έχουν βάρος νοήματος για τον Έλληνα. Νέα Τιμή και παλαιός «Θυμός» είναι επίγνωση αξίας κάλλους, τελειότητας - και γι αυτό η προσβολή προς αυτούς ξεπλένεται μόνο με όλεθρο, όπως στην Ομηρική Αχιλλείδα. Έσθλός είναι ο του αρίστου τέλους, άξιος ως εκ τούτου και «αξιωματικός» και δικαιωματικός: αξιοί και δικαιώνεται. Οι ατελείς είναι μοιραία δειλοί. Να γιατί δεν σπαταλάς χρόνο να διδάσκεις την ηθική και πατριωτική της ανδρείας και γενναιότητας – αλλά γυμνάζεις και αρμονίζεις σε άθληση, άσμα και ορχηθμό.

Ανασταυνόμαστε, ανιστάμεθα, όταν ιστιάμεθα: όντες επί του μηδενός, επιφανείς στην ύπαρξή μας, τέλειοι της ουσίας μας, εδραία βεβηκότες κατά την ακμή της «ώρας» μας, αεί νέοι πρωθήβες εσκαί εν ερωτική διεγέρσει κάλλους.

Γι αυτό ο Σπαρτιάτης του θαύματος ένα σκοπό είχε κυρίαρχο: το άριστο «τέλος» του, την τελειότητά του, την ευ-μορφία του – να είναι άγαλμα κάλλους, υπέρτατη αυτό-θυσία στον Μέγα Άνακτα, τον Φοίβο φοβερό κραταιάρχη στον κόσμο του γίνεσθαι και πάναγνο από των έργων της γένεσης, τον τρομερό Αμυκλαίο Παρθένο.

Όπως προσφέρουμε στην Πότνια Θεάινα Μεγάλη Μητέρα απαρχές καρπών πανσπερμίας από τον φυσικό ά-φθονο πλούτο της χθόνιας γονιμότητας που μας χαρίζει αναυτάλλακτα Γη και Φύση, -

και όπως θυσιάζουμε στον Κύριο των Δυνάμεων Ζωή Ζώων και ανθρώπων, τα πολυτιμώτατα των οικειών μας στον Δεσπότη των κυριοτήτων, αναγνωρίζοντας εμπράκτως ότι τα πάντα δικά του είναι ως απλά δημιουργήματά του, --

έτσι ανάλογα αφιερώνομαστε οι ίδιοι, απεργαζόμενοι εαυτούς εις θεία ινδάλματα, στον Άρχοντα του Κάλλους, -
 νεαρώδεις Σπαρτιάτες στον Δωρικό θεό,
 εμείς οι άγιοι βιαστές της πύλης της Αιωνιότητας,
 εκλεκτοί της Χρυσής Ορδής,
 άμαμοι κατά πνεύμα στον άμαμο κατ' ουσίαν από των γενεσιουργών οχετών του χρόνου,
 αγέρωχοι βλαστοί της αδέσποτης ιερής αγέλης δεσποζόμενης δι' Έρωτος από μόνου αυτών τον Δεσπότη της Τελειότητας, ταμία και χορηγό κατά χάριν και αντίχαριν κάλλους,
 τον μέγα ατάσθαλο Πρωθήβη της Αιωνιότητας.

Στην χώρα των ζώντων αιώνια την αληθινή ζωή εν έρωτι κάλλους τί δύναται ο Χρόνος, και όλο το πάθος της ύπαρξης (εμποδισμοί, και τριβές, και οδύνες, και αντίζοα συμβεβηκότα, και ταπεινές μοχθηρίες, και εξαπάτες, και θεόθεν άτες, και μοίρα ολοή) – και ο τιτανικός διαμελισμός και η σταύρωση της αδελφικής μας θεότητας Διονύσου και Χριστού, σύμβολα δυναμερά αρχέτυπα της καθ' ημάς λυγρής ανάγκης, και οι περιπαρείς οδύνες του Ορφέα και του Προμηθέα;

Χρόνε που η ισχύς σου;

Γίνεσθαι που το κεντρί σου;

Δωρικές Ευχές Ανάστασης Ελληνισμού

*Να ιωτάμεθα υπερήφανα ορθοί Σπαρτιάτες προγεγυμνασμένοι έφηβοι
πάγκαλοι αθλητές, ορχηστές και οπλίτες της αιωνιότητας μαστιγούμενοι την
οδύνη της έγχρονης ύπαρξης στον Βωμό της Ορθίας Αρτέμιδος, γαυριώντες
στο κάλλος μας και ορθιάζοντας στο Μαρτύριο του Χρόνου, οργώντες την
τελειότητα εν μέσω των δαιμονικών δεινών του γίγνεσθαι, θυσία κάλλους εις
βιασμόν Αιωνιότητας*

*Να ορθωνόμαστε Δωρικοί κίονες, μορφές τελειότητας ανυπέβλητης αρμονίας
σε άνετη λειτουργική εγρήγορση, άκοπα φέροντες το φορτίο της χρονικής
παρουσίας, αστήρικτοι άμοχθοι στηρικτές κάθε δομής στον κόσμο, ρεία
ζώντες εις μίμηση Απολλώνιας Ολυμπιότητας*

*Να ζούμε αδιάφορα αμέριμνοι στον χρόνο, επιμελείς φροντιστές της
Αιωνιότητας*

*αίροντες σε εορταστική συνοχή την χρονική διάρκεια
και έτσι μετουσιώνοντας τον χρόνο εις αιωνιότητα –
αεί εορτάζοντας, βιώνοντας την αΐδια εορτή του Είναι
στην αιγλήεσσα επί-δειξη του αγλαού Άνθου της ύπαρξης,
αεί παίζοντας τις γυμνοπαιδιές του Κάλλους μέσα στο
δράμα του Χρόνου.*

Και έτσι ακυρώνοντας τον Χρόνο μέσα στον Χρόνο.

Μια προνομιακή Στιγμή

*– η άνοιξη της ακμής στην λαμπρή «ώρα» του
έαρως, το άνοιγμα του νέου άνθους στην απαστράπτουσα λάμψη του κάλλους,
το θείο σώμα του τέλειου πρωθήβη –*

η Αιωνιότητα.

Εὐ ἴστασθαι.